Gardner Dozois, Jack Dann, Michael Swanwick
Bohové Marsu
(ikarie 1996/01)

Byli právě venku a uvolňovali přistávací modul, když vypukla bouře.

S Johnboyem a Woodym po boku Thomas přestřihl poslední držáky. S opatrnou kadencí se odklopily i ostatní úchyty a osvobodily modul. Ocelová pouta se zaleskla v ostrých paprscích slunce, odletěla pryč a kroutila se jak poraněný had, když padala dolů z oběžné dráhy. Modul se teď vznášel volně, připojen k Plowshare jedinou tenkou pupeční šňůrou. Johnboy sevřel klíčem matici na horní příčce přistávací podpěry a uvolnil ji. Jako pomalá, graciézní pavoučí noha se podpěra odklopila od trupu modulu. Přiložil klíč k další matici a prudce zatáhl. Neměl ale dobrou stabilitu, podklouzla mu noha a on udělal plavný přemet. Se smíchem se na své pupeční šňůře převrátil nazpět. Klíč mezitím odplul k Plowshare, narazil do její kovové slupky a zamířil kamsi do volného prostoru.

"Vy plejtváci!" křikl Thomas do zapnutého interkomu. Vlivem zvýšené sluneční aktivity byl signál nevyrovnaný, ale přesto slyšel Woodyho a Johnboyův smích. "Přestaňte už! Žádné baletění nebude. Ať máme tu práci za sebou."

"Je tam u vás všechno v pořádku?" ozval se kapitán Redenbaugh z útrob Plowshare. V kapitánově hlase zazněla lehká nevrlost a Thomas se zašklebil. Když naposledy zkoušeli tento manévr pro EVA, Johnboy začal hloupnout a omylem upustil těžký klíč tak nešikovně, že roztříštil lůžko zdrojového krystalu a zničil tak laserové spojení se Zemí. Nejen, že kapitán by jim nejraději všem nakopal, ale vztekala se i NASA - se ztraceným laserovým spojením byli odkázáni pouze na radiové vlny, které v roce zvýšené sluneční aktivity, jakým byl tento, nebyly příliš spolehlivé.

Po těch dlouhých, klaustrofobních měsících, kdy byli namačkáni v Plowshare, bylo těžké někoho obviňovat z nekázně, ale odpovědnost za všechny maléry ležela na Thomasovi. Tady venku byl on velitelem. Někdy se kvůli tomu cítil osamělý a izolovaný od ostatních, ale koneckonců měl to, po čem toužil od prvních dnů letového tréninku. Přistávací manévr bude pod jeho velením, bude to jeho šance ke slávě a Thomas nemohl dopustit, aby ji něco nebo někdo zmařil.

"Všechno v pořádku, kapitáne," řekl. "Uvolnili jsme přistávací modul a jsme skoro připraveni vyrazit. Počítám, že do odpoutání od lodi zbývá dvacet minut."

Thomas hovořil klidným, věcným hlasem, jaký vyžadovala tradice, ale uvnitř cítil vzrušení a doufal, že na kontrolkách nebude příliš znát

jeho zrychlující se puls. Za několik minut provedou první pilotované přistání na Marsu! Do hodiny bude stát tam dole, jak o tom odmalička snil. Na Marsu.

A on bude přistání velet. Co tomu říkáš, tati, říkal si v duchu Thomas se zábleskem ironie. Stačí ti to už konečně? Johnboy mezitím připlul zpět k Plowshare.

"Tak jo," řekl Thomas suše. "Jestli jste připraveni, můžeme se pustit do práce. Ty a Woody vyložíte to haraburdí z modulu. Já zůstanu venku a budu dohlížet na sklad."

"Ano, pane," řekl Johnboy s přátelskou ironií a Thomas si povzdechl. Johnboy byl správný kluk, ale nescházelo by mu trochu víc kázně - čas od času potřeboval trošku přibrzdit. Woody s Johnboyem začali vykládat z modulu bedny, aby získali víc prostoru uvnitř Plowshare, používali modul jako skladiště zásob na zpáteční cestu. Padlo několik vtipů o tom, že by klidně mohli několik beden té zmrzlé hmoty, které NASA říká nestoudně jídlo, nechat odplout do vesmíru, ale nakonec se dvě postavy ve skafandrech obtížené krabicemi dovlekly podle rozkazu k přetlakové komoře a zmizely uvnitř.

Thomas se osaměle vznášel v prostoru.

Tady je člověk opravdu sám, ze všech stran obklopen pouze rozšklebenou nezměrností vesmíru. Jde z toho trochu hrůza, ale zároveň ten pocit člověk rád vychutná po dlouhých měsících tísnění uvnitř Plowshare s dalšími třemi muži. Špetka soukromí byla na palubě kosmické lodi vzácnosti - tady venku, v osamění, nebylo nic než soukromí. Jen člověk, hvězdy, kosmicky prostor ... a samozřejmě Mars.

Thomas nechal své myšlenky volně plynout, nehybně se vznášel a pozoroval zářící narudlý povrch Marsu, který se pod ním otáčel jako obrovský, zvolna se pohybující, řezem zčervenalý vlček. Mars! Beze spěchu pátral očima po známých útvarech. Prastaré řečiště, tvořící údolí Kasei Vallis, s dnem zbrázděným impaktními krátery ... šedorudá jinovatka a mlžný opar v Noctis Labyrinthus, v Labyrintu noci úchvatný šrám Vallis Marineris, největšího kaňonu, táhnoucího se přes dvě třetiny viditelné části rovníku ... obrovité vulkanické stavby v Tharsis ... a tady, pánev Chryse, po které budou zanedlouho kráčet.

Mars znal stejně dobře jako ulice svého rodného města - dokonce ještě lépe, protože když byl malý chlapec, jeho rodina se neustále stěhovala z místa na místo. Ale Mars zůstal stále stejný. Celé své dětství byl posedlý vesmírem a Marsem zvlášť jako kdyby věděl, že se jednoho dne ocitne tady, vznášející se nad zvolna rotující rudou planetou jako nějaký pradávný bůh. Na vysoké škole vypracoval studii o tektonice marsovských pevninských ker. Jako školák, v deseti, možná v jedenácti letech, se naučil nazpaměť každý kráter, údolí a horské pásmo ze všech dostupných map Marsu.

Jeho myšlenky lenivě zapluly ještě dál, až do onoho dne na půdě starého domu ve Wrighstownu, nedaleko letecké základny McGuire Air Force (zvuk startujících letadel mísící se se zvuky unaveného sobotního odpoledne, povykujících dětí hrajících baseball, štěkotem psů a bzučením žácích strojků a do toho vůně pelu, přicházející oknem spolu s jemným jarním vzduchem), když objevil starý, odrbaný výtisk románu Edgara Rice Burroughse Princezna z Marsu.

Zůstal na té půdě několik hodin a četl, zatímco den nepozorovaně plynul, až se sešeřilo natolik, že neviděl na písmena. A v noci pak potají knihu četl v posteli pod peřinou při světle tužkové baterky. Když pak konečně usnul, v jeho snech se prohánělí zelení čtyřrucí obři, thoatové, zitidarové, hrdinové mávající dlouhými meči a krásné princezny ... helijská města ... dna mrtvých moří, osvětlená opalizujícím svitem dvou měsíců... nomádské příbytky Tharků, barbarští jezdci ověšení blyštivými drahokamy a drahým hedvábím. Když nyní hleděl dolů na Mars, na okamžik pocítil dětinské rozčarování, že to všechno ho tam dole nečeká, a pak se sám pro sebe pousmál. Nebylo pochyb, že ty dětské sny měly svou moc - vždyť právě díky jim se dostal až sem, nebo ne?

Právě v té chvíli vypukla písečná bouře.

Přiřítila se z pánevních pouští a planin a - jak Thomas se zděšením sledoval - začala se pomalu rozlézat po celém Marsu. Dole se rychlostí stovek kilometrů za hodinu prohánělí vichry nad povrchem planety a zaplňovaly oblohu vířícími žlutobílými oblaky písku. Bouřková clona.

"Vidíte to, Thomasi?" uslyšel kapitánův hlas.

"Jo," řekl Thomas mrzutě, "vidím."

"Nevypadá to zrovna pěkně."

Zatímco ji pozorovali, bouře pozvolna zastřela celý viditelný povrch Marsu. Nejprve zmizely drobné útvary jako příkopy, trhliny a kamenná pole, pak i ty větší. Potom přišly na řadu polární čepičky. Nakonec zmizel i vrcholek Olympus Mons - nejvyšší hory ve sluneční soustavě.

"No a máme to," řekl kapitán sklesle. "To je paráda. Dnes z přistání nic nebude."

"Do prdele práce!" vybuchl Thomas, žaludek sevřený rozčarováním a náhlým vztekem. Už byl tak blízko.

"Kontrolujte se trochu, Thomasi," varoval ho kapitán. "Mluvíte do otevřeného kanálu." Tím chtěl říct, že nesmíme znepokojit Široké Vrstvy Posluchačů Tam Doma. Ó, hrůzo, to by byl malér.

"Kdyby to počkalo pár hodin, už jsme mohli být dole."

"Můžete být rád, že tam nejste," řekl kapitán klidně. "Jinak byste seděli tam dole a všechen ten písek by se vršil kolem vás. Vítr tam při písečné bouři může dosahovat sto čtyřiceti mil v hodině. Nechtěl bych

tam někoho poslat. Uklidněte se, Thomasi, máme spoustu času. Jakmile se počasí uklidní, půjdete na přistání. Nemůže to trvat věčně."

Po pěti týdnech bouře konečně utichla.

Pro Thomase to byly těžké týdny, byl nabitý nadbytečnou energií jako tygr v kleci. Stal se přecitlivělým ke svému okolí, k pronikavému, nakyslému pachu lidských těl, ke kovově chutnajícímu vzduchu. Bylo to jako žít uvnitř továrny, mezi pokroucenými trubkami a labyrintem uliček, obklopen kovovými stěnami všude kam člověk dohlédne. Poprvé za dlouhé měsíce expedice doopravdy pocítil klaustrofobii.

Ale největší nepřítel byl čas. Thomas doslova cítil tikot neúprosných hodin nebeské mechaniky. Věděl, že se zanedlouho otevře optimální startovací okno na zpáteční cestu a oni budou muset nabrat kurs k Zemi, nebo svou rodnou planetu už nikdy neuvidí. Ať už bouře utichne či ne, ať už na Marsu přistanou nebo ne, ať už Thomas dostane konečně šanci ke své právem vybojované roli či ne, jakmile se okno otevře, budou muset odletět.

Už jim zbýval necelý týden na orbitě a písečná bouře zuřila dál.

To čekání šlo na nervy každému. Thomas zjistil, že mu je zvlášť proti srsti Johnboyova živelná energie. Stále častěji se na Johnboye utrhával během jídla i při "hodině štěstí", dokud ho kapitán neusadil a neřekl mu, aby se uklidnil. Thomas něco zamručel na omluvu, ale kapitán ho po očku pozoroval a pokračoval: "Je ještě spousta času, kamaráde. Jen se nebojte. My vás tam dolů dostaneme."

Oba muži se na sebe přátelsky ušklíbli. Kapitán Redenbaugh byl dobrý velitel, klidný, pragmatický novoangličan, který byl tím klidnější a flegmatičtější, čím napjatější byla situace a ostatním už tekly nervy. Johnboy mu začal říkat kapitán Achab. Zdálo se, že se kapitánovi ta přezdívka líbí, což byl jeden z mála náznaků, že se za mrtvolnou fasádou jeho obličeje může skutečně skrývat smysl pro humor.

Kapitán stiskl Thomasovi paži na povzbuzení a odešel ke komunikační konzoli. Thomas se za ním díval a polykal náhlý příval hořkých slov, o kterých věděl, že je nikdy nevysloví... alespoň ne tady nahoře, kde i stěny mají doslova uši. Už od dob Skylabu astronauti létali s nikdy nahlas nevysloveným vědomím, že cokoli na lodi řeknu je tajně odposloucháváno a vyhodnocováno v NASA. Zřejmě ještě tento den udělá kdosi v Houstonu černou tečku u jeho jména v záznamech psychické způsobilosti jen proto, že se nechal znervóznit čekáním a kapitán ho musel uklidňovat.

Zatraceně, o co snadnější to měli ostatní - oni neměli v NASA pověst "negra na obloze". Je nesledovali všichni běloši dole na Zemi v očekávání, co se mu podělá. Cítil se jako páté kolo u vozu - Woody s kapitánem mohli klidně řídit loď sami, a dokonce by přitom zvládli i většinu plánu rutinních experimentů - ale přistávací operace měla být

čistě na jeho povel, měla to být šance být konečně něčím víc než povinnou černou tváří na fotografiích "statečných astronautů z NASA". Vzpomínal na tvrdou výchovu přísného otce, který mu v mládí stokrát opakoval: "Tam nahoře, to je svět bílejch. Když ho chceš dosáhnout, musíš ukázat, že jsi lepší než kdokoliv z nich. Musíš se jim vnutit, oni tě musí potřebovat. Musíš být dvakrát tak lepší, než kdokoliv z nich ... " Jasně, tati, pomyslel si Thomas, máš pravdu, tati ... a jako vždy si vzpomněl na jedinou chvíli ve svém životě, kdy viděl otce, jak se opile potácí, slintá a vane z něj nepříjemný zápach, na tu noc, kdy toho starého muže potřetí minulo povýšení na brigádního generála a on musel odejít do výslužby. Nejdřív musíš dostat šanci, táhlo mu hlavou. Vždy si přitom vzpomněl na kreslený vtip od Rona Cobba, který viděl, když byl ještě dítě, a který měl od té doby obtisknutý v paměti: vtip zobrazoval černochy ve skafandrech na Měsíci, jak zametají kolem Apolla 58.

"Zase ztrácíme Houston," řekl Woody. "Prostě nemůžu chytit signál." Zapnul příjem a do kabiny vstoupil hlas Kontroly mise, přerušovaný a téměř přehlušený praskáním statických poruch, které zněly jako když se tucet vajíček smaží na velké pánvi."... slyšíte?... není spojení... Plowshare ... ztrácíme..."

Již několik týdnů byla sluneční aktivita neobvykle vysoká a právě před několika hodinami je NASA varovala před enormně mohutnou sluneční erupcí, která zaplaví dobrou polovinu sluneční soustavy radiovým šumem. Hlas, který poslouchali, byl během přenosu úplně pohlcen poruchami a praskáním. "Šlus," řekl Woody mrzutě. "A máme to. Sluneční erupce všechno zaplaví. Kdybychom měli laserové spojení' - vyslal kyselý pohled na Johnboye, který se alespoň obtěžoval zatvářit se rozpačitě - "byli bychom OK. Ale bez něj ... sakra, to může trvat celé dny, než se příjem vyčistí. Možná týdny."

Woody vztekle vypnul příjem a praskot poruch ustal. Čtyři muži chvíli mlčeli a všichni pociťovali vzrůstající osamělost.

Měsíce byl jejich jediným kontaktem se Zemí tento slabý hlas ve vysílačce a teď se i toto spojení přerušilo. Začali se cítit osamělejší než kdy jindy a také nějak vzdálenější domovu.

Thomas se odvrátil od komunikační konzole a automaticky pohlédl hlavním průzorem na Mars. Chvíli mu trvalo, než si uvědomil, že v tom pohledu je cosi odlišného. Pak mu došlo, že se jednotvárná, špinavě žlutá pokrývka mraků trhá, proměňuje planetu v obří strakatou kraslici a svůdně odhaluje části jejího povrchu. "Hej!" vyjekl Thomas a ve stejném okamžiku Johnboy zavýskl: "No fakt, mrkněte se tamhle! Hádejte kdo se nám vrátil, chlapci?"

Všichni se začali mačkat u průzoru.

Jak hleděli ven, bouře náhle utichla, rychle jako mávnutím kouzelnou hůlkou, a znovu se objevil povrch planety. Johnboy vyrazil uši drásající válečný pokřik. Všichni zářili, smáli se, vtipkovali a plácali se po zádech a pak, jeden po druhém, utichli.

Něco nebylo v pořádku. Thomas cítil, jak mu vstávají chloupky na zátylku a na pažích, jak se mu sevřel žaludek. Něco opravdu nebylo v pořádku. Ale co? Uslyšel kapitánovo polknutí a ve stejném okamžitu do jeho vědomí prorazilo poznání a on cítil, jak se mu krev vytrácí z obličeje.

Woody promluvil první.

"Ale ..." řekl udiveně a téměř rozmrzele, jako oklamané dítě. "Ale ... tohle není Mars."

Na Marsu je řídká atmosféra. Tak řídká, že neudrží částečku prachu nad zemí, pokud nefouká zvlášť silný vítr. Když vítr utichne, prach spadne jako kámen, rychle a všechen najednou.

Po pěti týdnech bouře vítr utichl. Prach klesl dolů.

A odhalil úplně jinou planetu.

Povrch byl dál převážně rudooranžový, ale nyní po něm byly roztroušeny skvrny zeleně a šedavého okru. Tvář planety vypadala najednou měkčí, se zaoblenějším reliéfem. Po chvíli si uvědomili proč. Krátery - které se na Marsu tvarem i rozmístěním podobají měsíčním - byly pryč, stejně tak většina pohoří, trhlin a rýh, pryč byly i gigantické vulkány. Na jejich místě tu byly tucty dokonale rovných modrých linek. Byly opklopeny pásy zeleně a rozprostíraly se po celé planetě, od pólu k pólu, jako nějaká důmyslná křížovka.

"Nemůžu nic najít," řekl Woody rozčileně. "Co se s tím vším stalo? Bože, nevidím dokonce ani Olympus Mons, tu největší podělanou sopku ve sluneční soustavě! Kde je? A co jsou zač ty zasraný čáry?"

Znovu Thomas pocítil někde uvnitř omračující výtrysk poznání. Zíral na planetu pod sebou, neschopný odpovědět. Johnboy to udělal za něj.

Johnboy byl přilepený na průzor, čelist měl pokleslou údivem, ale v tváři měl podivný, zasněný výraz a když promluvil, řekl věcným, téměř neslyšitelným hlasem: "To jsou kanály."

"K čertu s kanálama!" vyštěkl kapitán, neschopný se ovládat poprvé za celou misi. "Na Marsu nejsou žádné kanály. Ten nápad zemřel spolu se Schiaparellim a Lowellem."

Johnboy pokrčil rameny. "A co je teda tohle?" zeptal se klidně a ukázal prstem k planetě. Thomasovi podél páteře přeběhl mráz.

Na první pohled neměl povrch planety žádné rozeznatelné útvary, všem známé z fotografii Marineru 9 a Vikingu. Johnboy však znepokojil kapitána poukazem na to, že největší kanály, které Percival Lowell v devatenáctém století popsal a zmapoval - Strymon, Chanrotis, Erebus, Orcus, Dis - tam jsou, přesně podle Lowellova popisu.

"To musela být ta bouře," tápal Thomas zoufale po racionálním vysvětleni. "Možná, že vítr přikryl pískem útvary, které známe, a odkryl jiné ... "

Zarazil se, protože viděl, jaké má taková teorie mezery. Johnboy odfrkl a řekl: "To je dobrý. To je opravdu dobrý. Ale Olympus Mons tam dole prostě není a to je hora třikrát vyšší než Everest! Kdybys ji chtěl zasypat pískem, musel bys ho mít sakra hodně. Tam dole to ale nevypadá, že by tam byla vůbec nějaká vysoká hora."

"Já vím, co se stalo," řekl Woody dřív, než mohl Thomas odpovědět.

Jeho hlas zněl tak cize, že se k němu všichni otočili. Sledoval povrch malým optickým teleskopem určeným pro projekt Mars-Sat, ale nyní se opíral o konstrukci teleskopu a hleděl na ně. Měl horečnatý, nezaostřený, rozzářený pohled, oči jako by se mu propadly hlouběji do tváře. Lehce se chvěl, obličej měl voskově bledý.

On má strach, uvědomil si Thomas, Z očí se mu dere obyčejná hrůza.

"To všechno se už jednou stalo," řekl Woody chraplavým hlasem.

"O čem to proboha mluvíš?" zeptal se Thomas.

"Copak neznáte historii?" Woody býval mlčenlivý člověk, jako většina lidí od počítačů mluvil pomalu a uvážlivě, ale teď mu slova plynula z úst ve zrychlujícím se přívalu, div že se nepřevalovala jedno přes druhé ve snaze prodrat se ven. Nyní měl hlas vyšší než jindy a chvílemi v něm probleskovala hysterie. "Automatický průzkum z Marineru 9. Ještě v roce 1971. Vzpomínáte? Hned jak se sonda přiblížila k orbitě Marsu, ještě než mohla začít vysílat fotografické snímky, vypukla ohromná bouře, stejná jako tahle. Šíleně rozsáhlá. Pokryla úplně všechno. Na několik týdnů skryla celou planetu. Viditelnost povrchu nulová. Vědci doma si trhali vlasy na hlavě. Ale když se bouře konečně usadila a začaly přicházet fotky, bylo to pro každého překvapení. Nebyl tam žádný z Lowellových útvarů, žádné kanály, nic - jenom krátery a rýhy a vulkány, prostě to, co jsme tentokrát čekali, že uvidíme." Křečovitě se zasmál.

"Takže každý jenom pokrčil rameny a řekl si, že se Lowell spletl - špatná viditelnost, optické klamy, on si prostě jen myslel, že vidí kanály. Snad si pospojoval skutečné útvary imaginárními čarami. Viděl to, co chtěl vidět." Woody zmkl, olízl si rty a pak se rozhovořil ještě rychleji a napjatěji než předtím. "Ale tak to nebylo, víte? Teď už to víme, co, chlapci? Důkaz máme přímo za oknem. Můj bláznivej strýc Barry, on měl od začátku pravdu a všichni ostatní byli vedle. On mi říkal, co se stalo, ale já blbec mu nevěřil! Byli to mimozemšťani, ufoni, Marťani! Viděli, jak se sonda blíží, rozpoutali bouři, abychom neviděli na povrch, a pak

všechno změnili. Pod rouškou písečné bouře přeměnili celou svoji zatracenou planetu, aby nás zmátli, abychom se je nepokoušeli hledat! Tady je důkaz! Změnili to nazpátek! Ty bytosti z létajících talířů jsou už kolem nás! Jsou tady."

"Hovno!" řekl kapitán. Jeho hlas byl tvrdý a silný a práskl jako bič, ale co nejvíc udivilo, byla nadávka, u jejich kapitána neslýchaná. Ohlédli se k němu k velitelské konzoli. Dokonce i Woody, který vypadal jako na prahu zhroucení, vydechl a zmkl.

Když si byl kapitán jistý , že mu všichni věnují pozornost, studeně se usmál a řekl: "Zatímco jste si tu odehráli to vaše malé psychodrama, ověřil jsem si několik základních věcí. Tady mám telemetrické údaje a hádejte, co ukazují? Všechno zůstalo stejné jako před bouři. Naprosto stejné. Podle hloubkového radaru, podle infračervené kamery, podle všeho." Zaklepal na velitelskou konzoli. "Je to stejné, jaké to bylo vždycky, nedýchatelná atmosféra, nízký tlak, teploty pod bodem mrazu, nic než písek a pár prachobyčejných rezavě červených skal. Žádná vegetace, žádná vodní plocha, žádné kanály." Přepnul vnější kamery na lodi na monitor v kabině, aby na něm mohl každý vidět starý známý Mars Marinerů a Vikingů, skalnatý, rozervaný, pokryty krátery a bez života. Žádné oázy zeleně. Žádné kanály.

Všichni mlčeli, zaskočeni dvěma protichůdnými obrazy.

"Nevím, co způsobilo tu podivnou halucinaci, kterou každý z nás vidí," řekl kapitán zvolna a rozvážně a ukázal k průzoru. "Ale já vím, že to halucinace je. Není to vidět na kamerách, není to na telemetrice. Prostě to není skutečné."

Přenesli diskusi k baru. Myšák Doofus - Johnboyova oranžová nafukovací hračka - se na ně blahosklonně usmíval, zatímco srkali z krabiček rekonstituovaný citrónový džus (NASA se rozhodla nesvěřit jim raději příděl alkoholu a tu jednu láhev, kterou Woody propašoval na palubu, už dávno vyprázdnili) a probírali vzniklou situaci ze všech stran, aniž by dospěli k nějakému závěru. Jednotlivá "vysvětlení" byla čím dál víc přitažená za vlasy, při posledním kapitánově soudu na davovou sugesci začal Johnboy hýkat smíchem.

Pak dlouze mlčeli. Johnboy nakonec řekl velice tiše změněným hlasem: "Stejně na tom nezáleží. Odtud seshora se už nic víc o tom, co se děje, nedozvíme." Vážným pohledem přejel po ostatních. "Musíme udělat jen jediné rozhodnutí. Půjdeme dolů, nebo ne? Přistaneme?"

Ta otázka překvapila i kapitána. "Po tom všem - chcete pořád ještě přistát?"

Johnboy pokrčil rameny. "Proč ne? Vždyť proto jsme se trmáceli až sem, ne?"

"Je to příliš nebezpečné, Vždyť my ani nevíme, co se tam dole děje."

"A já myslel, že jde jen o davovou sugesci," řekl Johnboy uštěpačně.

"Já si to opravdu myslím," řekl rozhodně kapitán, aniž by se nechal rušit Johnboyovým sarkasmem. "Ale i když je tomu tak, pořád nevíme, proč máme takové halucinace. Může to být známka narušení našeho organismu, nebo nějaké dysfunkce způsobené bůhvíčím. Možná je tu nějaký druh intenzivního elektromagnetického pole, které jsme nezaregistrovali a které ovlivňuje elektrické signály v našem nervovém systému. Možná vznikla nějaká nečekaná závada v recyklačním systému a vytváří se nějaký toxin, který má vliv na neurochemii v našem mozku ... výsledek je zkrátka takový, že nefungujeme správně, vidíme věci, které nejsou!"

"To není podstatné," řekl Johnboy. Naklonil se dopředu a hovořil s velkou naléhavostí a pohnutím. Nikdo ho ještě neviděl tak vážného a nebývalé soustředěného. "My musíme přistát. Ať už je riziko jakékoliv. Bylo už dost těžké dotovat tuhle misi. Když se tady na to vykašleme, nemusí už žádná další být. Samotná NASA by to nemusela přežít." Rozhlédl se po zbytku posádky. "Jak ty se na to díváš, Woody? Jsme na prahu největší záhady, s jakou se kdy lidstvo setkalo, a my hned začneme pelášit domů s ocasem staženým mezi nohy, aniž bychom tu záhadu prozkoumali? Připadá ti to správné?"

Woody polkl a zavrtěl hlavou. "Jasně že ne, kámo," odpověděl. Střelil pohledem po ostatních kolem stolu a pak řekl chladně: "Pojďme tam - dolů." Teď, když se už zřejmě přestal obávat příletu ufonů maskujících Mars, rozhodl se Woody pro roli superklidného hrdiny, jako by chtěl ukázat, že vlastně žádný strach neměl.

Znovu bylo ticho a Thomas si pozvolna uvědomoval, že všichni hledí na něj.

Bylo to teď všechno na něm. On má teď rozhodující hlas. Vyhledal Johnboyovy oči, hleděly na něj pevně a naléhavé. Nikdo nemusel tu otázku vyslovit, visela ve vzduchu mezi nimi a naplňovala prodlužující se ticho napětím. Thomas se necítil ve své kůži pod tíhou těch pohledů. Jaký to byl vlastně pocit? Nevěděl - podivný, to bylo asi to nejvhodnější slovo... něco mezi strachem a jakýmsi pomalu se rozrůstajícím pocitem, který nemohl identifikovat a ani o něm nechtěl přemýšlet. Ale jednou věcí si byl najednou jistý. Neuprou mu jeho roli v téhle misi, ne teď, když se dostali tak daleko. Určitě už nebude mít další šanci dostat se do učebnic dějepisu. Možná to byl i Johnboyův motiv, ukrytý za lkaním o přežití NASA. Johnboy měl dost chladnou hlavu k tomu, aby si uvědomil, že když se vrátí domů bez přistání, budou šašci a ne hrdinové. A někdo jiný v příští misi sebere všechnu slávu. Johnboyovo ego bylo příliš velké, než aby si nechal ujít takovou šanci. A měl pravdu! Thomas měl ještě víc

důvodů k obavě, že ho štěstí a sláva minou: když je někdo černoch, příležitosti jako je tato nezaklepou na dveře dvakrát.

"Stejně nám zbývají skoro tři dny do doby, než se otevře startovní okno," řekl Thomas zvolna a s rozvahou. "Myslím, že bychom ten čas měli maximálně využít, a to tak, že půjdeme dolů a zjistíme, co se zjistit dá." Zvedl zrak a upřel jej přímo na kapitána. "Tím chci říct, že přistaneme."

Kapitán Redenbaugh chtěl nechat konečné rozhodnutí na Houstonu, ale po několika hodinách marných pokusů bylo jasné, že spojení se Zemí nedostanou.

Kapitán si povzdechl a prsty si unaveně prohrábl vlasy. Cítil se starý a unavený a neschopný. Věděl, co by Houston zřejmě odpověděl. S výjimkou kapitána (který pro své schopnosti musel být vybrán) byli členové této mise vybíráni de facto ze svobodných mužů bez osobních či rodinných závazků. To hovořilo za vše. Očekávalo se, že jdou do určitého rizika. Proto tady byli. Patřilo to k jejich práci.

Když nad Chrasé začalo svítat, zahájili přistávací manévr.

Jako velitel přistávací operace vystoupil Thomas z modulu první. Neohrabaný ve svém skafandru vycouval z výstupního otvoru a slezl po vnějším žebříku dolů. Koutkem oka zavadil o marsovské nebe - bylo oranžové, tak jak mělo být. Jeho první instinktivní reakcí byla úleva, vzápětí vystřídaná mocnou vlnou rozčarováni, což ho překvapilo. Jak tam visel na žebříku a jednou nohou se téměř dotýkal země, krátce se zastavil, aby zadrmolil slova, předepsaná kýmsi z NASA pro tuto příležitost: "Ve jménu celého lidstava, zasvětili jsme tuto planetu nikoliv válce, ale míru. Nechť nám tento čin požehná Bůh." Položil nohu na zem a otočil se, aby se rozhlédl okolo sebe.

"Ježíši Kriste," zašeptal s posvátnou učtou. Obloha sice byla podle očekáváni oranžová, ale kolem dokola vyrůstal nějaký druh rostlinstva. Téměř po kolena stál v koberci spirálovitě zvlněné, okrově šedé vegetace. Klekl si a opatrně se toho dotkl.

"Vypadá to jako nějaký druh mechu," hlásil. "Je to ohebné a poddajné, po doteku se to znovu zkroutí do původního tvaru. Dá se to vytrhnout rukou."

Spojení s Plowshare praskalo a bzučelo atmosférickými poruchami. "Thomasi," ozval se kapitánův hlas v jeho duchu, "o čem to mluvíte? Jste v pořádku?"

Thomas se napřímil a poprvé se dlouze a pomalu rozhlédl po okolí. Okrový mech se táhl všemi směry až k oranžovému obzoru, pokrýval planinu kolem nich a část oblých kopců ve střední vzdálenosti směrem k severu. Tu a tam byl mech osázen hustými chomáči trnitých keřů, většinou hnědé, leskle černé nebo purpurové barvy. Bylo tu i několik

osamocených stromů. Byly karmínově rudé, asi deset stop vysoké, kmeny zářily barvou čerstvé krve a tlusté, sklovité listy se třpytily jako plátky ametystů. Thomas jim dal jméno Ohnivé stromy.

Modul spočíval pouhých několik set yardů od jednoho z kanálů.

Byl to široký kanál a jeho klidná, dokonale průzračná voda odrážela nebe tmavé jako víno, rudé jako krev. Drobné žluté květiny ve vodě smáčely své jemné kořínky. Plazily se po ostrých polorozpadlých stěnách kanálu, vyzdobených podivnými geometrickými obrazci kliček a kudrlinek, které docela dobře mohly být runovým písmem.

Zřejmě to bude jen přelud, uvažoval Thomas omámeně.

Johnboy a Woody slézali z modulu, v nemotorných skafandrech vypadali jako skřítci. Thomas ustoupil, aby jim udělal místo.

"Panenko skákavá!" vydechl Woody, rozhlížeje se kolem sebe s netajeným údivem v hlase. "Tak tohle je něco!" Položil ruku v rukavici na Thomasovo rameno. "Přesně tohle jsme viděli tam shora."

"Ale to není možné," řekl Thomas.

Woody pokrčil rameny. "Jestli je to halucinace, pak je teda zatraceně krásná."

Johnboy beze slova kráčel několik metrů od lodi, pak se vrátil a zůstal stát s pohledem upřeným přes mechem pokrytou planinu k nedalekým vrchům. "Připadám si, jako bych se znovu narodil," zašeptal.

Velitel je znovu přerušil svým praskajícím a šumícím hlasem. "Podávejte hlášení! Co se tam dole děje?"

Thomas zavrtěl hlavou. "Kapitáne, to bych právě rád věděl."

Odmontoval z modulu vnější kameru, upevnil ji na trojnožku a sundal z objektivu kryt. "Řekněte mi, co vidíte."

"Vidím písek, skály, prach ... co jiného bych měl podle vás vidět?"

"Žádné kanály?" zeptal se Thomas smutně. "Ani stromy? Ani mech?"

"Panebože, vy snad máte znovu halucinace!" řekl kapitán. "Právě toho jsem se bál. Vy všichni, poslouchejte mě. Poslouchejte dobře! Tam dole nejsou žádné kanály. Možná je tam voda, pár metrů pod zemí jako permafrost. Ale povrch je suchý jako povrch Měsíce."

"Ale tady všude roste nějaký mech," ozval se Thomas. "Má šedavě okrovou barvu a výšku zhruba jeden a půl stopy. Jsou tu trsy keřů. Dokonce nějaký druh stromů. Nic z toho nevidíte?"

"Máte halucinace," řekl kapitán. "Věřte mi, kamera neukazuje nic než písek a skály. Stojíte na prachobyčejné měsíční poušti a blábolíte něco o stromech, Ježíši Kriste! To už je na mě moc. Chci, abyste se vrátili, teď hned. Neměl jsem se nechat přemluvit. Ať to rozluští Houston. To už není náš problém. Woody, vraťte se! Musíme táhnout zajeden provaz, sakra!"

Johnboy byl stále na místě, kde se jako v transu zastavil, ale Woody už vykročil směrem ke kanálu a pátravě se rozhlížel.

"Poslouchejte!" řekl kapitán. "Chci vás hned teď vidět všechny zpátky v modulu. Dostanu vás tam odtud dřív, než se někomu něco stane. Všichni hned zpátky. Je to rozkaz. Je to přímý rozkaz!"

Woody se neochotně otočil, začal se loudat k modulu a každých pár kroků se ohlédl přes rameno ke kanálům.

Thomas si povzdechl a nebyl si jistý, jestli cítil ulehčení, že odtud odletí, nebo smutek, že odcházejí tak brzo.

"Dobře, kapitáne," řekl Thomas. "Slyšíme. Jdem nahoru. Hned." Udělal několik lehkých kroků vpřed - přemáhaje nutkání skákat dlouhými skoky jako klokan - a jemně poklepal Johnboye po rameni. "Pojď. Musíme se vrátit nahoru."

Johnboy se zvolna otočil. "Musíme?" zeptal se. "Ty bys to opravdu udělal?"

"Rozkaz je rozkaz," zamumlal Thomas nejistě a cítil, že se v temných hlubinách jeho duše začíná cosi zvolna převracet a vřít. "Já odtud také ještě nechci, ale kapitán má pravdu. Jestli to jsou halucinace..."

"Neříkej mně takovou kravinu!" vyštěkl Johnboy. "Halucinace, do řiti! Snad ses toho mechu dotknul, ne? Cítil jsi ho. To není žádná halucinace, ani davová psychóza, nic takového. Tohle je svět, nový svět, a je náš!"

"Johnboyi, okamžitě do modulu," ozval se kapitánův hlas. "Je to rozkaz."

"Polib mi prdel, Achabe!" řekl Johnboy. "A strč si tam i ty svoje ro zkazy!"

Thomas byl zaskočen a zároveň pocítil zášleh radosti, ta emoce ho překvapila a snažil se ji potlačit tím, že řekl: "Uklidni se, Johnboyi, chci, abys mě teď poslouchal, musíme ..."

"Ne, ty budeš poslouchat mě," řekl Johnboy rozvášněně.

"Podívej se kolem sebe! Vím, že jsi četl Burroughse. Ty přece víš, kde teď jsme. Dno vyschlého moře porostlé okrovým mechem. Zaoblené kopce. Kanál."

"Právě proto to nemůže být skutečnost," řekl Thomas nejistě.

"Je to skutečnost, když budeme chtít, aby to byla skutečnost," řekl Johnboy. "Je to tady kvůli nám. Je to tu pro nás. Pochází to z nás samých."

"Přestaňte žvanit a nastupte do modulu!" zakřičel kapitán. "Hněte sebou. Pohněte už těma svejma zadkama!"

Woody se k nim připojil. "Možná bychom měli ..." začal, ale Johnboy ho přerušil:

"Poslouchejte! Já vím, co se stalo v tom okamžiku, když jsem se podíval ven a uviděl jsem Mars podle Schiaparelliho a Lowella, ten starý Mars. Woody, ty jsi řekl, že Lowell viděl to, co vidět chtěl. Je to přesně tak, ale v jiném smyslu, než jsi to myslel ty. Jiní astronomové přece pozorovali Mars ve stejné době jako Lowell, se stejnými přístroji, a neviděli žádné kanály. Už jsi slyšel něco o konsensuální realitě? Protože to Lowell tak chtěl vidět, tak to pro něj také existovalo! Tak jako to existuje pro nás - protože my chceme, aby to existovalo! Nepřijali jsme šedou realitu Achaba a všech těch šedivých pánů z NASA. Oni chtějí, aby tu byly skály a prach a mrtvá poušť, jim se to tak líbí..."

"Proboha," promluvil znovu kapitán, "strčte někdo toho cvoka do modulu."

"... ale nám se to tak nelíbí. Hluboko v každém z nás, Thomasi a Woody, na takový Mars nevěříme. Věříme na tenhle Mars - ten opravdový. Proto je tady pro nás! Proto to tak je - je postaven z našich snů. Kdo ví, co je za těmi kopci - bělostná pohádková města? Čtyřrucí zelení lidé? Krásné princezny? Helijské paláce? Může tam být cokoliv!"

"Thomasi!" vyštěkl kapitán. "Okamžitě dopravte Johnboye do modulu. Když to bude nutné, použijte násilí, ale dostaňte ho tam. Johnboyi! Jste emocionálně nestabilní. Udělím vám domácí vězení."

"Byl jsem v takovém vězení celý život," odpověděl Johnboy. "Teď jsem svobodný."

Opatrně zvedl ruce a odšrouboval si helmu.

Thomas k němu vystartoval s neartikulovaným varovným výkřikem, aby ho zadržel, ale už bylo pozdě. Johnboy měl helmu dole a pohodil hlavou, až se mu plavé vlasy zatřepaly v mírném vánku. Zhluboka se nadechl, pak ještě jednou a zašklebil se na Thomase.

"Vzduch tu chutná báječně," řekl. "Bože, jak je čistý!"

"Johnboyi?" zeptal se Thomas opatrně. "Jsi v pořádku?"

"Ježíšikriste!" zasténal kapitán. "Kriste! Dobrotivé nebe!"

"Je mi skvěle," řekl Johnboy. "Úžasně." Široce se na ně usmál, pak si čichl ke vnitřku helmy a protáhl obličej. "Brr. Smrdí to tam jak v opičinci!" Začal si svlékat skafandr.

"Thomasi, Woody," řekl kapitán naléhavě. "Odneste Johnboyovo tělo do modulu a nastupte tam taky, rychle, než ztratíme dalšího muže."

"Ale ..." namítl Thomas, "Johnboyovi nic není. Mluvíme s ním."

"Zatraceně, podívejte se na kontrolky zdravotního stavu."

Thomas pohlédl na pásek kontrolek umístěných na malém čtverečku v pravé straně masky. Johnboyova zářila červeným světlem. "Bože!" zašeptal Thomas.

"Je mrtvý, Thomasi, je mrtvý. Vidím jeho tělo. Padl jako podťatý, jakmile si sundal helmu a vykašlal do písku krev z plic. Poslouchejte mě! Je mrtvý, to všechno je halucinace!"

Johnboy se zakřenil a vysoukal se konečně ze skafandru.

"Možná jsem mrtvý, chlapci," řekl s potutelným úsměvem, "ale dejte na mě, ať už to mám za sebou nebo ne, bez toho prašivého skafandru se cítím o sto procent líp, to mi věřte. Vzduch je trochu studený, ale jinak je fantastický." Natáhl paže a protáhl se jako kočka.

"Johnboyi?" zeptal se opatrně Woody.

"Poslouchejte," řekl kapitán. "Máte halucinace, Mluvíte sami se sebou. Jděte do modulu! Je to rozkaz!"

"Ano, pane," řekl Johnboy posměšně a zasalutoval k obloze. "Vy vážně budete poslouchat toho parchanta?" Přistoupil k nim, uchopil každého za paži a vší silou jimi potřásl. "Tak zdám se vám snad mrtvej, vy poseroutkové?"

Thomas cítil, jak mu jeho prsty svírají paži a proběhl jím podivný, hluboký záchvěv - částečně z nedůvěřivosti a částečně z náhlého, zvláštního rozjaření. "Já ho cítím," řekl Woody udiveně a poplácával Johnboye dlaní v rukavici. "Dá se nahmatat. Je tady. Ať do mě hrom bací..."

"Ať?" zašklebil se Johnboy. "Starouši, už do tebe asi bacil."

Woody se usmál. "Žádná halucinace není takhle ukecaná," řekl Thomasovi. "Je opravdový, je v pořádku."

"Ale kontrolky..." začal Thomas.

"Asi se pletou. Musela se tu stát nějaká chyba."

Woody si začal uvolňovat helmu.

"Ne!" vykřikl kapitán a ve stejném okamžiku se Thomas vrhl vpřed s výkřikem: "Woody! Nech toho!" a snažil se ho chytit, ale Woody se mu vytrhl a odskočil z jeho dosahu.

Woody si sňal opatrně helmu,. Pochybovačně zavětřil s tváří ztuhlou napětím, pak se uvolnil a nakonec se usmál. "Jupí!" zavýskl radostně.

"Nasaďte si helmu zpátky, rychle!" křičel kapitán. Ale Woodyho zdravotní kontrolka už svítila oranžově a ještě než kapitán dořekl poslední slovo, rozzářila se červená.

"Pozdě!" zabědoval kapitán. "Ach bože, příliš pozdě ..."

Woody hleděl do své helmy na vlastní zářící kontrolku. Na chvíli se mu v obličeji objevil údiv a pak se začal smát. "Jemináčku," vyrážel ze sebe, "teď, když jsem oficiálně mrtvola, myslím, že tohle už nebudu potřebovat." Odhodil helmu stranou, dopadla na zem a odkutálela se po houbovitém mechu.

"Thomasi," řekl Woody, "dělej si co chceš, ale já jsem byl zavřený ve smradlavé konzervě několik měsíců a první, co teď udělám, bude, že si umyju obličej v díkybohu nerecyklované vodě!" Zašklebil se na Thomase a vydal se ke kanálu. "Možná, že si dokonce zaplavu."

"Thomasi..." pronesl zlomeně kapitán. "Nechtě ta těla být. Pusťte všechno z hlavy. Jenom se vraťte do modulu. Jakmile budete uvnitř, spustím startovací program."

Johnboy se na něj soucitně díval - a čekal.

"Johnboyi..." řekl Thomas. "Johnboyi, jak mám vědět, co je skutečné?"

"Sám si to vybereš," odpověděl Johnboy klidně. "My všichni jsme si vybrali."

"Poslouchejte, Thomasi," nařídil kapitán. Jeho hlas nesl známku paniky. "Znovu mluvíte sám se sebou. Cokoliv si myslíte, že vidíte, slyšíte, nebo dokonce cítíte, není prostě reálné. Halucinace může být i hmatová, to přece víte. Ve skutečnosti to neexistuje."

"Starý Achab si tam nahoře už taky vybral," řekl Johnboy. "Pro něj, pro jeho vlastní konceptuální vesmír, jsme já a Woody mrtví. Je to také realita - pro něj. Ale ty si tu realitu nemusíš vybrat. Můžeš si zvolit tuto."

"Já nevím," zamumlal Thomas. "Já prostě nevím."

Woody s plesknutím zajel do vody, udělal několik temp, zavýskl a obrátil se naznak. "Kluci, všichni za mnou," volal.

Johnboy se usmál, přiblížil tvář těsně k Thomasově helmě a hleděl na něj přes průzor. Stále ještě měl ten zvláštní, zasněný pohled, tak nepodobný jeho obvyklému výrazu, a jeho oči byly jasné, klidné a plné soucitu. "Říká se tomu akt víry, Thomasi. Možná právě tak vznikají světy," usmál se. "Než se rozhodneš, asi si půjdu také zaplavat." Rozeběhl se dlouhými skoky ke kanálu.

Thomas stál nepohnutě, mezi kontrolkami zářila dvě rudá světélka.

"Oba se šli vykoupat," řekl Thomas nechápavě.

"Thomasi, slyšíte mne, Thomasi?"

"Slyším," zamumlal.

Oni se z toho nového světa radují - viděl to. Radují se jako malé děti. Úplně jako děti. Radost z objevování všeho novéno... ta radost, která v dospělosti kousek po kousku zešedne a zmizí.

"Vy mi prostě musíte důvěřovat, Thomasi. Důvěřujte mi. Dávám vám své slovo, že vím, o čem mluvím. Musíte mi věřit. Teď mne poslouchejte. Ať už si myslíte, že se tam u vás dole děje cokoliv, nesundávejte si helmu."

Jeho otec ho vychovával stejným tónem, naléhavým, dominantním ... ale také povýšeným. Pohrdavým. Táta vždycky všechno věděl nejlépe. Poslouchej mě, kluku, já vím, o čem mluvím! Udělej, co ti říkám!

"Posloucháte mne? Nesundávejte si helmu. Za žádných okolností. Je to rozkaz."

Thomas bezděčně kývl hlavou. Teď tady znovu stojí hodný chlapec, malý Tommy, poslouchá rozkazy a dělá to, co mu nařídili. Zase musí poslouchat. A proč vlastně?

V dálce se cosi mihlo vzduchem a zamířilo to ke kopcům.

Nezdálo se to větší než pták, ale tvarem se to podobalo létajícímu draku, mělo to šest dlouhých křídel, jemných a průsvitných jako pavučina. Tvor jimi máchal s dokonalou pravidelností, jako kdyby vesloval vzduchem.

"Jděte do modulu, Thomasi, a zavřete za sebou poklop."

Žádné hraní a zábava. Musíš být dvakrát tak lepší, než kdokoliv z nich, musíš pohnout kostrou.

"Je to rozkaz, Thomasi!"

Ti bastardi tě musí respektovat, musíš si zasloužit jejich uznání. To mu otec říkal miliónkrát. A za jak krátkou dobu zpustl a zemřel, jakmile se přestal snažit, jakmile si uvědomil, že člověk nemůže získat to, co mu lidé nejsou ochotni dát.

Přes botu mu rychle jako myš přeběhla žlutočervená ještěrka. Měla šest nohou.

Začal si jeden po druhém uvolňovat úchyty své helmy.

"Ne! Poslouchej mě! Když si sundáš helmu, zemřeš! Nedělej to! Proboha, nedělej to!"

Poslední úchyt. Chvíli vzdoroval, ale nakonec i ten byl se vší rozhodností uvolněn.

"Zabíjíš se! Přestaň. Prosím. Přestaň! Ty zastracenej stupidní negre! Přestaň."

Thomas se usmál, kupodivu se v tomto okamžiku cítil kapitánovi mnohem blíž než kdykoliv před tím. "Pozdě," řekl s úsměvem.

Thomas pootočil helmu o čtvrtinu otočky a sundal si ji s hlavy.

Když zazářilo třetí červené světélko, kapitán Redenbaugh se složil na řídící pult a začal plakat. Vzlykal nahlas, bez zábran, protože to byli dobří muži a on je všechny ztratil, dokonce i Thomase, nejlepšího a nejklidnějšího ze všech. Nedokázal zachránit ani jednoho z nich!

Konečně se dal zase dohromady. Přinutil se pohlédnout na monitor, který ukazoval tři postavy ve skafandrech, ležící bez života na rezavě červeném pisku.

Sepnul ruce, sklonil hlavu a pomodlil se za duše svých společníků. Pak vypnul monitor.

Musel teď vymyslet, co dál. Jelikož nyní ponese Plowshare na cestě zpět podstatně lehčí náklad, bude mít dost paliva k tomu, aby se vrátil o něco dříve, než bylo v plánu. Začal ukládat údaje do computeru a hořce se usmál té ironii. Včera si zoufal, že mají tak málo času od odletu z orbity. Nyní spěchá, aby mohl zamířit zpátky domů co nejdříve... Stejně

ho ale čeká několik dlouhých, těžkých měsíců letu - a doma se vší pravděpodobností soud.

Na okamžik se i kapitánův duch zachvěl při myšlence na zpáteční cestu. Ale rychle se ovládl. Bude to těžká, nepříjemná cesta, to je pravda, ale odhodlaný člověk dokáže vždy to, co je zapotřebí udělat.

I kdyby to měl udělat sám.

Když se zažehl plazmový pohon Plowshare, vytvořil na marsovském nebi hvězdu viditelnou i za denního světla. Vypadalo to jako hvězda padající vzhůru, nejprve nejjasnější, avšak stále blednoucí, jak se pohybovala pryč.

Thomas ji pozoroval, jak mizí. Opíral se o vlastnoručně vyrobený oštěp - zhotovený ze dřeva Ohnivých stromů, špičku vytvrdil v ohni - a sledoval Johnboye, stahujícího kůži z mrtvého hyenovitého leoparda, když zabloudil zrakem k obloze. "Podívejte," řekl.

Johnboy sledoval Thomasův pohled a také ji spatřil. Ušklíbl se, zvedl pracku mrtvého zvířete a zamával s ní na pozdrav. "Sbohem, Achabe," řekl. "Hodně štěstí." Vrátil se zpět ke stahování kůže. Hyenovitý leopard - o něco větší než divoká kočka, šest nohou, šavlovitě zahnuté tesáky, purpurová kožešina s rezavě oranžovými skvrnami - je bez varování napadl a zuřivě bojoval, museli spojit všechny síly, aby ho zdolali.

Woody vzhlédl od tažných saní, které vyráběl ze dřeva Ohnivých stromů a z kabelů modulu. "Určitě to dokáže," řekl Woody tiše.

Thomas si povzdechl. "Jo," řekl a pak s větším elánem dodal: "Pomůži ti s těmi saněmi. Když sebou hodíme, mohli bychom ráno vyrazit."

Minulou noc, když vylezli na nejvyšší z kopců ležících na severu, uviděli světla vzdáleného města, třpytící se stříbrně a žlutě a oranžově kdesi na obzoru, blyštící se z dálky za temnou půlnoční plochou vyschlého moře jako důmyslně vyhotovený šperk posazený na černém sametu.

Thomas si stále ještě nebyl jistý, zdali doufá, že tam naleznou aristokratické rudé Marťany, čtyřruké zelené Tharky a spanilé marťanské princezny ...

přeložil Ivan Adamovič
ilustroval Karel Soukup